21/08/2020

Άσβεστο το καντήλι του Ελληνισμού σε Ίμβρο και Τένεδο

/ Ομογένεια

Η Ίμβρος και η Τένεδος είναι δυο από τα νησιά τα οποία, παρά το γεγονός πως οι πληθυσμοί τους ήταν αμιγώς Ελληνικοί, παραχωρήθηκαν με τη Συνθήκη της Λωζάνης στην Τουρκία.

Από το 1923 μέχρι και σήμερα, 97 χρόνια μετά, ο Ελληνισμός των δυο αυτών νησιών συνεχίζει να δίνει τη δική του μαρτυρία στη γη των προγόνων του παρά τις συνεχιζόμενες τουρκικές αυθαιρεσίες όλων αυτών των χρόνων.

Οι νέοι ελπίδα για να διατηρηθεί άσβεστη η φλόγα του Ελληνισμού

Οι νέοι αποτελούν το δυναμικό κύτταρο για να μπορέσει κάθε τόπος να έχει μέλλον. Στους νέους εστίασε φέτος κατά τις επισκέψεις του τόσο στο νησί της

Ίμβρου όσο και σε αυτό της Τενέδου ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, ο οποίος έλκει την καταγωγή του από την Ίμβρο και πάντα εκδηλώνει το ενδιαφέρον και την αγάπη για τους συμπατριώτες του και τον τόπο του. «Αν ίδιοι δεν ενδιαφερθούν για τον την πατρίδα τους, κανείς άλλος δεν θα ενδιαφερθεί για αυτήν», είχε τονίσει πρόσφατα από το νησί της Τενέδου ο Παναγιώτατος κατά την ημέρα Ενθρόνισης στο νησί του νέου Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενέδου κ. Κυρίλλου, προτρέποντας τα σωματεία των απανταχού Τενεδίων να φροντίσουν ώστε να μην αποκοπεί η νεολαία από τις πνευματικές και πολιτιστικές ρίζες του τόπου.

Στις αρχές του 1964 λειτουργούσαν στην Ίμβρο 7 ελληνικά σχολεία με συνολικά 693 μαθητές και 27 δασκάλους. Τότε η τουρκική κυβέρνηση έθεσε σε εφαρμογή μια δέσμη μέτρων εκτουρκισμού της Ίμβρου που περιελάμβανε μαζικές απαλλοτριώσεις καλλιεργήσιμης γης, ίδρυση ανοικτών αγροτικών φυλακών και με ειδική νομοθετική ρύθμιση απαγορεύτηκε η ελληνική εκπαίδευση και όλα τα ελληνικά σχολεία έκλεισαν και λειτούργησαν ως δημόσια τούρκικα σχολεία. Η επαναλειτουργία των σχολείων της Ίμβρου το 2015 έχει ζωντανέψει το νησί. Σημαντική ήταν και η συμβολή στην ενδυνάμωση των ομογενειακών σχολείων του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου, καθώς με προσπάθειες δικές τους και των ομογενών τα σχολεία λειτούργησαν ξανά, δίνοντας ζωή στο νησί.

Ο Οικ. Πατριάρχης ανάμεσα σε νέους της ιδιαίτερης πατρίδας του (ΦΩΤΟ: Νίκος Μαγγίνας)

Κατά την φετινή η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο Οικουμενικός

Πατριάρχης βρέθηκε στην ιδιαίτερη πατρίδα του την Ίμβρου όπου και λειτούργησε για την μεγάλη αυτή Θεομητορική εορτή. Στη συγκινητική του ομιλία τόνισε πως "έχουμε χρέος προς τα ήθη και τα έθιμά μας, προς τα παιδικά βιώματά μας, προς όλα αυτά που ζήσαμε όλοι μαζύ, τα παληά καλά και ευλογημένα χρόνια", έτσι ώστε να διατηρηθεί άσβεστη η φλόγα του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας στο νησί.

"*Ναι! Θα κρατήση παραπέρα η πνοή! Έως της συντελείας του αιώνος! Με τα σχολεία μας και τα βλαστάρια μας – την ελπίδα μας. Με τον επαναπατρισμό των ξενητεμένων αδελφών μας. Αυτός ο τόπος ο πονεμένος και ταλαιπωρημένος δεν δικαιούται να αναπνεύσει; Να δη αποκαθιστάμενες τις εις βάρος του πολλές αδικίες; Να υποδεχθή τα βιαίως εκριζωθέντα έκγονά του, για να αρχίσουν μία καινούργια ζωή; Ποτέ δεν είναι αργά. Επιβιώσαμε, ανασυγκροτηθήκαμε, ξανασταθήκαμε στα πόδια μας και συνεχίζουμε. Ποτέ από το χρέος μη κινούντες – και πάλι κατά τον αλεξανδρινό ποιητή. Διότι έχουμε χρέος προς τους προ ημών, τους γονείς μας, τους προγόνους μας, τους ποιμενάρχας μας, τους ιερείς και διδασκάλους και προύχοντας του νησιού μας, τους ευεργέτας του – όλους αυτούς που εδημιούργησαν τον τοπικό λαϊκό πολιτισμό μας για τον οποίο σεμνυνόμεθα*", **ανέφερε, μεταξύ άλλων, σε σημεία της ομιλία του ο Παναγιώτατος από τον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου του χωριού, ανήμερα τον Δεκαπενταύγουστο.**

Ο Πατριάρχης στον φετινό εορτασμό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ίμβρο

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ – «Ναι! Θα κρατήση παραπέρα η πνοή! Έως της συντελείας!»

Η συστηματική παραβίαση της Συνθήκης της Λωζάνης από τους Τούρκους

Σε μία περίοδο όπου η τουρκική προκλητικότητα βρίσκεται στο κόκκινο στα τέλη του περασμένου μήνα ο υπουργός Εξωτερικών Νίκος Δένδιας υπενθύμισε τις συστηματικές παραβιάσεις της Τουρκίας απέναντι στην Ελληνική Μειονότητα, τονίζοντας πως:

"Μεταξύ *των διατάξεων της Συνθήκης της Λωζάνης τις οποίες έχει παραβιάσει η Τουρκία, ήδη από τα πρώτα χρόνια που ακολούθησαν την υπογραφή της, είναι και το άρθρο 14, το οποίο αναφέρεται στο καθεστώς ειδικής διοικητικής οργανώσεως που θα αποτελείται από τοπικά στοιχεία και θα εγγυάται την προστασία του μη μουσουλμανικού ιθαγενούς πληθυσμού, ήτοι την ελληνική μειονότητα σε Ίμβρο και Τένεδο"* **και συμπλήρωσε** *"η χώρα μας παρεμβαίνει συστηματικά και ενημερώνει επίσης, τόσο σε διμερές επίπεδο, όσο και σε όλα τα αρμόδια πολυμερή fora, τη διεθνή κοινότητα για τα σοβαρά ελλείμματα της Τουρκίας στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων, ασφαλώς, των μειονοτικών δικαιωμάτων και καταδεικνύει τις παραβιάσεις αυτών, καθώς και των θεμελιωδών ελευθεριών της εκεί ελληνικής μειονότητας*".

Η παραβίαση της Συνθήκης της Λωζάνης δεν είναι σημερινή στρατηγική της Τουρκίας, αντιθέτως αποτελεί κοινή γραμμή στην εξωτερική (αλλά και εσωτερική) πολιτική της από το 1923 μέχρι σήμερα.

Μετά τις συμφωνίες της Λωζάνης (1923), οι οποίες περιελάμβαναν και υποχρεωτική ανταλλαγή πληθυσμών, περισσότεροι από 130.000 Έλληνες μειονοτικοί παρέμειναν στην Κωνσταντινούπολη, στην Ίμβρο και στην Τένεδο. Έκτοτε, το δυναμικό -κοινωνικά, οικονομικά και πολιτισμικά- ελληνικό μειονοτικό στοιχείο οδηγήθηκε βιαίως, στη σταδιακή και ραγδαία, σε αριθμούς, συρρίκνωσή του, με τον ξεριζωμό και τη μετανάστευσή του, συνεπεία συστηματικών πρακτικών και διώξεων του τουρκικού κράτους, οι οποίες κορυφώθηκαν με τα Σεπτεμβριανά το 1955 και τις απελάσεις το 1964, σε αντίθεση με τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει η Τουρκία, με τη Συνθήκη της Λωζάνης.

Σήμερα, έχουν απομείνει στην Τουρκία λιγότεροι από 3.000 Έλληνες μειονοτικοί.

Η υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάνης από τον Ελευθέριο Βενιζέλο

Επίσης, στα επτά ελληνικά (και ελληνοκυπριακά) σχολεία που υπάρχουν στην Τουρκία (πέντε στην Κωνσταντινούπολη και δύο στην Ίμβρο), φοιτούν λιγότεροι από 300 μαθητές, με τις διευθύνσεις την ίδια ώρα να προσπαθούν να τα κρατήσουν ανοικτά, με τη βοήθεια και την υποστήριξη των ελληνικών οργανώσεων, αφού το τουρκικό κράτος δεν φαίνεται να μεριμνά γι' αυτά.

Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι εδώ και χρόνια η γενική διεύθυνση των βακουφίων της Τουρκίας έχει συμπεριλάβει στην κατηγορία των λεγομένων «κατειλημμένων» (mazbut) βακουφίων αρκετά ιδρύματα, μοναστήρια και ιδρύματα της ομογένειας.

Αυτό στην πράξη σημαίνει ότι τη διοίκηση και τη διαχείριση της περιουσίας τους την παίρνει το κράτος, διά της διευθύνσεως των Βακουφίων, παραβιάζοντας τη Συνθήκη της Λωζάνης.

Από τη δεκαετία του '30 η ομογένεια και τα ιδρύματά της έχασαν περισσότερα από 10.000 ακίνητα. Στο γεγονός αυτό είχε αναφερθεί προσφάτως και ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος από την Ι. Μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος της Πρώτης των Πριγκηποννήσων, σημειώνοντας πως « *η τουρκική κυβέρνησις υποχρεούται να παρέχη πάσαν προστασίαν εις τας Εκκλησίας, συναγωγάς, νεκροταφεία και λοιπά θρησκευτικά καθιδρύματα των ειρημένων μειονοτήτων. Εις τα ευαγή καθιδρύματα, ως και τα θρησκευτικά και φιλανθρωπικά καταστήματα των αυτών μειονοτήτων, των ευρισκομένων εν Τουρκία θα παρέχεται πάσα ευκολία και άδεια, η δε τουρκική κυβέρνησις προκειμένου περί ιδρύσεως νέων φιλανθρωπικών καθιδρυμάτων, ουδεμίαν θέλει αρνηθή εκ των αναγκαίων ευκολιών, αίτινες έχουσιν εξασφαλισθή εις τα λοιπά*

ιδιωτικά καθιδρύματα ομοίας φύσεως».

Επιμέλεια: Νικόλαος Ζαΐμης